

την Εγμερίδι τοῦ Δουνάβεως. «Εἶναι ἀληθές στὴν
ἡ Αὐστρία ὑπερικεῖται εἰς δύσηρη ὑθεν. Οἱ ἀποστόλοι
αὐτῆς δὲν εἴναι οὔτε νὰ ὑποστηρῆγε παντὶ σθένει τὴν
Πόλην, οὔτε νὰ ἐνθαρρύνῃ τὰ ἐπαναστατικὰ ἀποπε-
ρα τῶν χριστιανῶν ἀλλὰ νὰ προταστεῖ τὰ δικαιά
συντῆς τυμφρεύων, διὸ καὶ ἐν τῷ σεβικών τῷ Ἐρματι-
προτίθεται νὰ τηρήσῃ μέστην τινὰ γραμμήν.»

"Ἐπ' δὲ σαφεστέρα εἶναι ή γλώσσα τῆς Ἀνταποκριτίσεως τοῦ Σλάρφ, ήσι οἱ λόγοι αἵς ἐπὶ τὸ πλευρὸν ἔχουσι κύρος ἐπιστομοῦ. "Οσον μεγάλα καὶ ἀνώτατα, λέγει ή εἰρηνέων ἐφρεμεῖς, τὰ συμφέροντα τῆς Αὐστρίας εἰν τῷ σερβικῷ ζητήματι, αὕτη δρεῖται νὰ περιμένῃ τὴν στημένη καθ' θάνατον γίνεσθαι διαπρατημένες περὶ τούτου, δηπος προστατεύειν αὐτά. "Εἴως τότε δὲ δρεῖται νὰ ἔχῃ τὴν ἀκεραιότητα τῆς Τουρκίας ὡς βάσιον τῆς πολιτικῆς της, ἐπαγρυπνούσα συγχρόνως διά παντὸς θήθικου μέσου, ὥστε νὰ μη παραβάζωνται τὰ δικαιώματά τῶν χριστιανικῶν λαῶν, πρὸς ἔξαρστόν τον ὅποιων ὑπεράρρηστων συμβάσεων διενείς, καὶ νὰ εἰσακούονται τὰ νόμιμα αὐτῶν παράπονα. Ταῦτα ή τὴν Αὐστρίαν δύναται νὰ ἐμπόδισται τὰ σλαβικά γύρωτες νὰ συμπεριληφθῶσιν ἐν τῇ καταστροφῇ. "Ἐαν δὲ ή Τουρκία δὲν δύναται να ὑπάρξῃ ἡ τῇ παρούσῃ καταστάσει, τότε οὐδενέσται ενός εἴδους ή Αὐστρία, ἐπικληρώσασα τὰ πόρη της Πόληντ καθίκνοντα της, θὰ φροντίσῃ πλέον μόνον περὶ τῶν συμφερόντων της."

Της Γαρβιδάδης, παρόντων τῶν ἐπιστολέσθων μελῶν τῆς δημοκρατίας φατρίας καὶ τῆς ἑκτελεστικής ἐπι-
τροπῆς τῆς ἐπὶ τὴν ἀπελευθερώσεως Ἐπεισόδου· Εἰταρίας, ἡ τῆς Γενούς, ἐκήρυξε, τῇ 3/15, ἐν Βελγίαττῃ, ὅτι παρεπεμπτή τῆς προεδρίας τῆς ἐλεγμένης ἑταῖρας, μή μη διάφενος ὁς ἐξ ἀδελλού καὶ τῶν συχνῶν προτειδεῶν του να καταβάῃ τὸν δέουσαν μέριμναν πρὸς ἀπελευθερίαν τῶν δημαρχείων αὐτῷ καθηκόντων. Διαδέκανος αὐτῶν ἐξελέχθη ὑπὸ τῶν παρόντων μελῶν τῆς Ἐπεισόδου ὁ βουλευτής Κρίστος. Κατόπιν ἐν τῷ συνδερῷ ἑκείνῳ τῆς ἐπιμέμνης φατρίας ἔγινον λόγος καὶ περὶ τοφεράδῶν ἀλλοί αντικείμενοί, ἀλλὰ δὲν ἐγίνονται ἀκριβῶς ἐν ἐλέφηθη ἀφοσίας τις καὶ ὄποια. Εἴκ τινον ὄμοιο ἀχρι-
μυθῶν τῶν δημοκρατικῶν ἐφημεριδῶν ἐπιτρέπεται νό εἰ-
παραγόντων θεῖ τοι θιασῶται τῆς πολιτικῆς τοῦ Ματσονί, ἔχοντες πυκά παράπονα κατὰ τοῦ ἀρχαίου δικαστοροῦ διὰ τὸν συνιδιαλλακτικὸν χραχτῆρα ὃν δέεις κατὰ τοὺς τελευταίους διαπληκτισμούς, προσεκελεύον, σύντος εἰπεῖν, αὐτὸν να ἐκάλεται ὥριστακας μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς κυ-
βερνήσεως, καὶ να εἰπει τοπέρθητα πολι εἶναι οὐ σημαῖα ὡφῆ η καταπάσσεται. Φαινεται ὅτι η ἀπάντησης τοῦ Γαρβιδάδην δὲν τύχαριστη τούς ἀλτιζόντας να ὠργώ-
νονται διπολεύοντες τῆς δημοτικότητας αὐτοῦ πρὸς ἑκτελεστι-
παραβόλων σχέδειον, καὶ ὅτι ὑπὸ τοῦ πρόσχημα αμυνθείσας ὑποτίγκεσσας καὶ ἀγάπητης η ἀντίς ὑπάρχεια πλήρης.

Καὶ ἐπὸν δὲ τὸν ὑπέρχοντα ἀλλὰ ἔνδοσσαν, πῆκε νὰ ἀπόδεξῃ τούτο τὸ ἀπαρχαῖνες τεκμήριον τῆς ἐμπιστού-
νης δέρε ή κυβέρνησης ἐπεινες νὰ δούσῃ πρὸς τὸν ἡρά-
την Γαρφαδόλην. Ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγράψας δὲτι μετὰ
τὰ συμβάντα τοῦ Βεργίου τα γυμνάσια τῆς εὐθύνη-
λειας, ὃν δὲ ἀνόντας ἐπιτηρητὴς εἶναν δι Γαρφαδόλης,
μεσταλήσανταν πρὸς ὅρους ἐν Λαζαρέδη. Ἡδὴ δημονός
τοῦ δεάτερον τοῦ ἀπαρχαῖνον μὲν γυμνάσια οὐκενθήη,
ἀλλα καὶ τρεῖς τῶν ὑποψηγῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ Πατάστης,
ἐνεργάρχων μετην τῆς Εταιρίας τῆς εὐθύνηλειας. Τού-
τον οὖντος ἔχοντας, δὲν μάζα ἐφάνη τῆς πηγεράφρια
ἐκ Τουρίου ἀναγράψαντο δὲτι διταλὸς πατρώτης, μετὰ
φραγεῖσας διαμονὴν ἐν τῇ προτεύουσῃ ἐκείνῃ, ἐμπιστάθη
την 9/21 εἰς Γένουν, ἀπερχόμενος εἰς τὸ ἐν Καπτέρᾳ
δημητηρίον του.

Πολλαχόθεν ἀναγγέλλεται ὅτι δὲ Κ. Λαβαλέττης διεμαρτυρίθη παρὰ τῷ καρδιναλίῳ Ἀντωνέλλῃ κατὰ τῆς

καὶ συστολῆς τῆς μάταιωθήν ήν δι' αὐτὸν τὸ κίνημα των θεραπών, ἀλλὰ παρεπόμενον ἀναπτύγεται, ἐν σταθερῷ μεταμόρφῳ, μὲν δέοντος τῶν κυανούμενῶν πλευρῶν καὶ τῶν ἀξιοποιητικῶν. Λειτουργίας διατάσσεται, ἔπειρα-
χον στροφογράφοι στάσιμοι τὴν μοναρχίαν των θρησκών.

Ἵδιον ὑπάρχει πανύψηλον τοῦ ληγματωρίου σήμερον 1817 ἔτους παραπλέοντα. Η Ἱστορία παραπέλθει σχεδόν έτη τακτικότητας τελταῖ, καὶ οὔτε δύναται θλιπτούσας διετοῦ νῦν τηλεκύριον τὸ παιπέον. Καὶ εἰδούσι αἱ λεπτομέρειαί μετα-, τὰς δοτούσας ἀστόνως παραπλέοντα μαρκάρι, — βλέποντες μερὶς φύλλα, — ποιοῦνται θεραπών. Η μαρτή τῶν αἰώνων συντετριπται ἐπι, της φυσιογνωμίας των θεραπών.

Κατά τὸ αὐτὸ τοῦτο ἔτος 1817, τέσσαρες νέοι Παρισιανοὶ ἐπαι-
ξαν ἐν δρῦμα νοστιμώτατον.

Β'.¹
Τετράζυντος.

νει Παριστόν. Επουδεμένος ἐν Παριστόν, ἐγενήθης ἐν Παριστός.
Οὐ πότε είσαι υπέργονος αἴστων· ὅπερ ὁ κύριος μάς πει· παν-
τούχοι τοπεῖς πρόσθια τέσσαρα ἀτούς εἰν τὸν τυργώνον σύτε καλοί,
οὐτε κακοί· οὐτε ποτε πειθαμένοι, οὐτε ματαιωτοί· οὐτε μεγάλοι· νέοι,
οὐτε βλάκεα· είχον τὴν ωραίτατον τοῦ ἔρετουν ἀπρίλιον ἔτεινον τῆς ζω-
ῆς· διτὶς καλεῖται εἴκοσι ἔτη.

Ο μὲν ἐξ αὐτῶν ὀνομάζετο Φεδρὸς· ὁ δὲ Αἰστολίης
ὁ τέταρτος Φεμαρμέλης· ὁ τέταρτος Βλαχοφύλαξ· Ἐνοστεῖται δὲ ἔκστος
εἰκὸν κάποιαν ἐρωμένην· Ήταν Βλαχοφύλαξ τῆταν τὴν Φαρμοκήν (καὶ
ποτε Φαρμακήν)· Φα βροτήν, διότι αὕτη πήγενταν εἰς τὰ Αγρίκιν, καὶ οἱ "Αγρίλοι"
ηὔπειρον τὸ Οἴνοπον· Αἰστολίης δέ τοις λέγεται τὸ Αἴστολον.

πρὸς τὸν Πάπαν ἀναφορᾶς τῶν καθεδικῶν ἐπισκόπων, εἰπὼν δὲ αὐτὴ εἶναι τὸ κατηγορητήριον του Αὐτοκράτορος τῶν Γαλλών καὶ τοῦ βασιλεῖας τῆς Ἰταλίας. Παρεπήρησε δὲ πρὸς τούτους δὲ, διακριμέντες οἱ ἐπισκόποι μάργαραν τὴν ἔργουμαν ἔμουσαν πρὸς τὴν ἀκελεῖτον ἀδελφάνιον τῆς πιεναταῖς· ἐπεβραΐσαν συνήγορος δὲ εἶναι ἀδύνατον αὐλήσητε συνδιάλληγη μεταξὺ τοῦ Ποντιφρήκος καὶ τῆς Ἰταλίας, καὶ δὲ ἡ Γαλλία ἐματαιοπόνος τακταβαλούσα τόσους μόχθους ἀπὸ δύο ἑταῖροι, δι-
ποτούς συνάψῃ τὸ δεστότα.

Ἄλλ' ἡ ἀναφορὰ τῶν ἐπισκόπων δὲν ἐκίνησε μόνον τὴν γανάκτων τοῦ Ἐρώμην γάλλον πρέσβεων, ἀλλὰ
ἀλλήλοιπον τοῦ φύλακευθέρου κύρου. Ὁμόφωνος ίδιως ὁ πτορέων ἡ κατάκρισις τῶν γάλλων δημοσιογράφων, ὃσοι δὲ ἔχουν σαν αποτελέμαντόν εἰναι μέρος τοῦ Πατριού τὴν σημαίαν τοῦ Ποντιφρήκος. Ὡρίμεια εἰρωνεία καὶ ἡ σ-
καταμάχητος λογοτ. τῆς Ἐφημερίδος τῶν
ηγήσεων καθεδικῶν ἥγουν φευγούτερον τὸ κενόν καὶ
μάτωσις τῆς τελευταῖς ἐπιδείξεως τῶν ὅπαδων τῆς
θεοκρατίας. Δέν ὑπῆρχαν δὲ ὀλυμπετόνες ἐφραστοί καὶ
οἱ λόγοι τῆς Πατριδος, διαφέρθησαν προσαναγγελούσης
τὴν πτώσην τῆς κοσμικῆς ἔξουσίας.

“Πάλιν ἀνακοάτει τὸ μητριπτυνον ωμὸν Πλα-

παρέστησε όποιο τόνον ανθρώπων ή κοσμήμης έζουσα, ξεπεινάσσεις μετεβαίνουν επί πάσας τάξ σύγχρονών του περιπτετελίας. Αρμομένησε εἰς βιαστές ἄγραφος, δὲ μὲν κυκώνος, δὲ δὲ πετροτεμένη, έζειθε τὴν ἡροκοπεῖαν, εἰς τοὺς δίδους αὐτῆς ειδιδόντων. Οἱ καθόντες λαζπόν οὐτοὶ πρέπει νὰ παιάνοσι.

Ο ἀληθῶς θεῖος θεσμὸς εἶναι τὴν Ἀγίαν Εδραν, καὶ ὑπὲρ
τοῦτος ἔμενεν πάντας τοὺς μέλιτες.

εντής ἀγονίζονται πάται αἱ καθεδικαὶ συνειδήσεις; Ὁ
κρίθιόντων οἱ θερμὸι εἶναι ή κυριαρχία τῆς Ῥώμης, ητίς
διεκόπειται πάτειλαν καὶ ήμερον τινὰ τὰ καταστροφή
ποὺ τῶν πολιτικῶν παθῶν, τὰ διαπούστο τὸν κό-
μον. Ὁ χωριός τῶν ἔργοισιν ἀπὸ τῶν τουματικῶν
ἀπέλαπτο θάττον ή βραδίον, καὶ τοῖς δὲ παπιούσιοι θὰ
ιστελθή εἰς νέον στάδιον δόξης. Ἡ ἐπάρχοντὴ ήν θὰ ἀπο-
τελῆται, θὰ ἀνατηληρώσῃ τάς πομπὰς καὶ τὰ ἔργοισμα
εἰλούτη. Τὸ σκηντρον θὰ κατατέσσι, ἀλλ᾽ οἱ σταυροὶ δὲ
ὑπέρθινοι: ὑπὲρ τὰς καθεδικαὶ μὲν ἡνῶνται τὸν κόσμον
εἰς τῷ ὄντας μιᾶς θρησκείας, ητίς, ἀντὶ νῦν κυβερνᾷ,
αἱ παραμυθίαι, θὰ ἐνθαρρύνῃ, θὰ φοτεῖται,,

Πολλοί τῶν γάλλων ἐπισκόπων, ἐπανερχόμενοι ἐξ

Ρόμης είτε τάς μητρόπολεις του, παρέχουσιν ἀφορμὴν τοῖς τούς δῆλγον· φαντασικούς τούς κληροκού κόμματος νὰ παρεκπέρωνται εἰς θερινώδεις ἐποδεξίες δυναμένας νὰ ποτηδούνονται μέχρι τελούν· καὶ εἰς διατάξιστομάς. Τουσῶν σκηναὶ παρεπέθησαν ὑσχάτως εἰς τὴν Νάντην, ἐπειδὴ τὸν ὅλοδσσαν, καὶ πρὸ τινῶν ἡμέρων εἰς τὴν Ἐρένην. Εἶτα τὸν τελευταῖναν ταῦτην πόλιν, μδίς ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοὺς θύραν τὸν οὐδηροδρομικού σταθμοῦ, καὶ ἔκανεν οντας τις ὀδόρων περιεκύλωσαν τὴν ἄμβατά του κραυγάζοντες· Ζήτω ὁ δῆμος βασιλεὺς· Ζήτω τὸ πρᾶγμα σκοτεῖον· Αὐλάδα συγχρόνιος ἀλλοὶ ὥδιοι πολιτηρίσθετοροι ἔτυπεν τὰς φονάς τῶν πράτων κραυγάζοντες· Ζήτω ὁ Αὔτοκρτος τῷρ! Ζήτω ὁ Γαρύπαλδος! Κάτω τὸ Παράπατ!· Οτε ἡ πομπεῖα ἔφενεις τὴν μητρόπολιν, ὁ ἀρχιεπίσκοπος ήθελεν νὰ ἐκφέρῃ λέξεις τινῶν πρὸς τὸ πώμανόν του. Καὶ ἐκεῖ ἀδέλητη ἡ τικούσθησαν ἡτανακρυψαὶ καὶ συρριμοὶ, χειροκροτεῖς καὶ χλευσμοὶ. Μόλις ἔπειταν δὲ ὑδρύσεις περὶ τὸ εσονικόν. Αναγνωρίσκοντες ταῦτα ἦταν γαλικαῖς φρυμέριστοι ἐσφέρημεν πόσον ὅρθι ἦτον ἡ παραμοιώσεως τοῦ Κ. Λαβαλέττη εἰπόντος ὅτι, δὲ Πλάτας ἀπόλειν εἰς ἡδὲ τέσσαρας γωνίας τούς κόμβους τοὺς τριακοσίους ἐπικόπους, ὡς δὲ Σαμψών ἀπέλινε τὰς τριακοσίας ἀλώπεκας δέσσεις εἰς τὰς κέρκους των δάδας ἀνημένως.

‘Ο συνταγματικὸς βίος ἀνδρὶζεται ὥσημέραι ἐν Αὐτρίᾳ. Αἱ τελευταίαι συζητήσεις τῶν Βουλῶν αὐτῆς (τῶν

Δλώς καλούμενων Συμβούλιον τοῦ Κράτους³ δέ
κατ' αὐτὰς ἐπρόκειτο περὶ νέας φορολογίας, ἡμερήσυσσαν
τὰ θεντραῖς πάσης συνταγματικῆς ἔνουσθε-
κε.⁴ Οἱ εὐκλεῖδες νῦν ίθυνον τὰ στεπτρά τῆς μεγάλης
παύτης Αύτοκροτορίας, τέκνον τοῦ αἰώνος, ἐκπέμψεν δὲ τι
μελέτην νὰ ἀφέψῃ όλη Μονάρχης συνταγματικός, καὶ καθε-
τάστησιν νέου τεκμήριον τῆς ἐρόπτης τοῦ λόγου
τῶν. Όποιον λαμψύν οὐ πάντα η Ἀυτοκράτειρα ενώπιον
τῶν χριστιανικῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς, καὶ οὐσιώς εὐγε-
νὴ ἐπιρρόην ἐπ' αὐτῶν, ἀλλα καλῶς μετέβαλε τὴν ἑστατε-
τῶν αὐτῆς πολιτικὴν, μετέτρεψε καὶ τὴν ἔξωτερηκή πρὸς
κένους⁵ ἀλλὰ μηδέποτε (καὶ σημεῖον ἀπέβασεν ὑπέρ
τοῦ ἀλλοτε νὰ θεωρεῖ τὴν παλαιότερον ήμέραν ταύτην)
φαίνετο συμπαθεστέρα πρὸς αὐτούς, ἐγκαταστάμενή τὸ ὑ-
πόκομπο τῆς Ἀνατολῆς στοχείον καὶ ἐγκαταλαμπάνουσαν τὸ
πατέρον εἰς τὴν τύχην τοῦ. Διὸ φορίμετα νὰ εἰπωμεν-
τι, ἂν η Ἀυτοκράτειρα καθηδηρείτο τῷρ 1821 ὑπὲρ ἀλλοι
παρὰ τὰς δύος ἐπηγγειλθεῖ τότε ἐνώπιον τοῦ Ἐλλή-
νος⁶ ἀγόνων· ἀλλὰ τὰ δέδυνατα συνεπάτητα ποιοῦσα, — βα-
ζαζούμενή εἰς μίαν ἔξαρσειν, δὲς ἐπρόκειτο περὶ χριστια-
νικοῦ λαοῦ οἰκύνοντος ὑπὸ τὰς τεραποδεστέρας τῶν αὐ-
τορευσθεντῶν Δλῶν λαεύ μη χριστιανοῦ, — ή η Αύτοκρα-
τορευσθεντῶν ὑπὲρ τῶν ἀνεξιστασθεντῶν, πολὺ διωτέρων
αἱ ἔξι σημέρου θεινον ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ισοις δὲ καὶ ἀ-
λλα πολλών θύλιψεων εἰς τὰς δύοις περιήλιον ἐν τῇ
ιδίᾳ, ἀκολουθούσα τὸ αὐτὸν ἐκείνον πολιτικὸν σύστημα,
αἱ ἀπλατάτετο.

Αλλ' εἴη γλώσσα μεν ἐξ τοῦ προκειμένου. Ο λόγος περὶ

ών τελευτανών συνδρομάτων του ανθρωπικού Συμβουλίου στο Κράτος. Συνένευστα είς την δότιαν ἐπαρκετήτο το ερμανικού στοιχείου, καὶ ἡτις ἑπομένων θεωρεῖτο ὡς ἀλλοιος εἰς πάσαν πρότασιν την Κυβερνήσεως, παρεξεῖτο ἢ φέρεται ταῦτη δεήταντα ἔτελον τοις πολιτικής ἀνέξηρος, ἐναντιούεται εἰς τὰς περὶ αὐτῆσσας τῶν φόρων προτάσεις τοῦ ὑπουργού τῶν οἰκονομιῶν, καὶ τελος ἀργηνήσεις τὰς παρὰ τὴν Κυβερνήσεως ζητουμανδίας ἢ πιστοσείς, διὰ τὸν ἀργὸν ὅτι ἡ Βουλὴ, μὴ ὑστερεῖ τὴν προτάσεις, διὸ ὑπάρχει ἀρμόσια νὰ παρεξῇ τὰς πιστωσίες ταῦτας. Μετὰ τὴν ἐν τῷ προϋπολογισμῷ συζήτησην, γίγεται ἡ ἐν τῇ Βουλῇ ἑτέρα καὶ πολὺ μᾶλλον σφράζη, προεμένου λόγου τοῦ περὶ αὐτῆσσας τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ ἢ Αὔστριας ὑπερίσχουσαν δὲ καὶ ἐν τούτῳ τῷ ζητήσατο οἱ οἰκονομικοὶ λόγοι ἐπὶ τῶν στρατηγικῶν. Η Βουλὴ ἀπεκρίθη τὴν πρότασιν ταῦτην, ἀφοῦ τιένε τῶν βουλευτῶν ὑπεστηρίζειν ὅτι, καὶ οὕτως ἔχον τὸ αὐστριακὸν τόπον, ἔξισται μὲ τὸν ἴταλον. Ἀλλ' ὅμως ἐπειργίσασθαι ποσὸν 13 εκατομμυρίων φλαρύνων διὰ τακτικῆς καὶ επτάκτους δαπάνως, γενομένας ἡσῆ παρὰ τοῖς ἐπὶ τῶν ιταλικῶν ὑπουργοῖς κατά τὸ πάρον ἔτος 1862.

Η ΓΡΑΙΚΟΡΩΣΣΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ιναίρεσις μαθήματος ἐκκλησιαστικῆς ιστορίας, δοθέντος
ἐσχάτως ἐν τῷ γυμνασίῳ τῆς Σορβόννης, ἐν Πα-

χαρίσια, ύπο τού ἀρβάτη Περέθεμβα. Χάρις εἰς ἔνα τῶν ἀρχαιότερων του Κ. ἀρβάτη Περέθεμβα, ὑπήρχοντες τὰ ἐκκλησιαστικά ἰστορίας ἐν τῇ Σορόβηνῃ (λέγεται ὁ ἀρβάτης Γεττεῖς εἰς τας τελευταῖς φύλοις τὸν ίδιον τὸν "Χριστιανὸν τον Εὐαγγελιστανόν"), εἰδοποιήθησαν τοῦ 11 λαούντος μελλοντος τοῦ ἡμέραντος περὶ τῶν ἐκκλησιῶν ἀληθινῶν καὶ ἱερῶν. Τὰ μέγιστα μᾶς ἀνέφερε τοῦ μακρινῶν τούτων, ἀπειδὴ ντάσσομεν ποτῷποι τοι τρεῖς ἀνταντολίτες Εοκληρίας ἢ τῶν σχέσεων αὐτῆς μὲν τὸν μνημόνιον Ἐοκληρίαν, καὶ τὸν υἱούμενον ὑψώσαντας ἐπὶ τοῦ προκειμένου πάν τοι. Ἀνδιλεῖν ως καλαθεισμούν τῶν ἀρβάτων Περέθεμβων, ή τοῦ ἐλέως καὶ ἀμεριζόμενων ἀλλ' απένει καὶ ἡ τρίμηνή καὶ καλαθεισμός τοις ἀντορεύομέν εἰς την μακράν του μόνον ἵνα τητυπωμέσα ήπο τοι συνειδότος δι τόν τον κρύσσασθαις. Τέλον μάρισα νά ελπίζωμεν εἶνας ἐνός νεωτάτου ἀνέρας, μαθητοῦ

τοις ἀνθρώπους εἰσαὶ δὲν ἐπάτησε διὸ καὶ τὸ βουνὸν ἔκεινον καλεῖται
οὐ γὰρ Φέας ἀνὴρ Κέρων είναι ποτε·
Η Ζεφύν καὶ ἡ Δάλια ἑδύμακον τὸν Φαβρουρίτην, δια αὔτη
ε τὴν Ἀγρίδιαν. Πρὸς τούτους, ἡ Φαβρουρίτην εἶχεν ἀπὸ τούτῳ θεῖα
πλαίσια εἰς τὴν κατοικίαν της. Ο πάτερ τῆς ήτο γέρων τις της καληγρά-
πτον μαζικότερος, ἀνύψωτος δύνατος καὶ κομποτήριμος. Ἀνυψ-
ων, καὶ ἐρεγὼν ἀπέκαν εἰς τὰ παραπλανήσας μὲν ὅλην τὴν φύλακαν του-
σοῦ, ἔπειτα μίαν ἡμέραν θαλαχητηρίου τους, τῆς δύοις ἡ ἑσθίη ἐλ-
έμπαλεγχη εἰς ἐπιπλον τοὺς οἵτε άπεις τὸν ἑφάσι τοῦτο, καὶ ἀπὸ
οπικῆς ἔκεινος ἥρσοντος συντρίψας τὴν γυναικαν, καὶ προσήριζε καρ-
πός της Φαβρουρίτην. Άποις ἀπηγνύεται κατὸ δέδον τὸ πάτερ της τοιούτος,
καὶ περιπέτερο πάρ τοιούτος. Μίαν πρωινά, ἀμφιβολεῖται τὴν οἰκίαν της γρα-
μμέων τοιούτων Μαρξά, καὶ λέγεται πρᾶξε αὐτῶν· — Λέν με γρα-
μμέων τοιούτων — Οὐχί, η μητέρα σου. — Ανεγένεται αἰσθανόμενης ἡ
μητέρα της, παραπλανήσασα τὸν θεῖον ἀνέρα μεταπέπειτα, επει-
δὴ τοιούτους.

την ορθοφρέσχη, γιατί είπε πάνω τών υπερκομμάνων εντός αυτής, οργά-
δι, πατονά την ήρεση, και απρόβλεψε να μετακομίσουν εκεί το
νησί της τρίτης, και διλένειν την κάποιαν της. Μήπως της Φωζαρίδης
αύτης; Μεμήκαρες και φευδαλικής έργης, μάλιστα εδώντα πρός την
μεταρρύθμιση! Επρών μάνον την μέταστραγή, και κατέβηνε νά κάμη
απαρατήρηση μά τον θυμόρου, δύον έκασταλεγε, την κάρη της.
Ας έλλιπον είτε την Δάσκαλη, ή την ειλικρίνη πρόπτες των Αι-
γαίων, και πρός άλλους τους, πρός την άγριανταν έλαση την οι-
κεντικά διδύμορφη της Συνοχής. Ήπως νά τους βάλην τοισύνους Συνοχές
έργασιν; Α! Είντι θέλει νά μεινή ένθετος, δεν πρέπει νά λύ-
ται τάχις του.

Περὶ δὲ τῆς Ζερήνης, ἀμῦντο κακέντησε τὸν Φωμάχθην διὰ μίν τινος ἀνανευτικοῦ καὶ συγχρόνου θωπευτικοῦ τρόπου τὸν ὅποιον εν, ἔτνα έλεγε — Μελιστα, κύριε.

